

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 16C/113/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116208737
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Židek
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2116208737.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Veronikou Židek v právnej veci sporu žalobkyne: L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom E.. E. X, E., právne zastúpená: Mgr. Peter Kubala, advokát, Pod Párovcami 55, Piešťany, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie sumy 3 216,78 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa z a m i e t a .
- II. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.
- III. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 18.04.2016, doručenu tunajšiemu súdu dňa 18.04.2016, domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej sumu 3 216,78 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3 216,78 eura od 11.04.2016 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Rozsudkom č. k. 16C/113/2016-40 zo dňa 16.02.2017 súd rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 3 216,78 eura s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3 216,78 eura od 11.04.2016 do zaplatenia. Žalobkyni priznal právo na plnú náhradu trov konania. Zároveň súd rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 193,00 eura.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala žalovaná odvolanie, pričom navrhla, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok v celom rozsahu a žalobu zamietol, eventuálne vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 9Co/131/2017-60 zo dňa 27.02.2018 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň určil, že povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobkyne, a to najmä so sústredením sa na spornú otázku dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, túto posúdiť z hľadiska všetkých na vec sa vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie náležite odôvodniť.

5. Na pojednávaní dňa 31.10.2018 právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalovaný podniká v oblasti poskytovania úveru od roku 2000. V predmete podnikania má dlhodobu poskytovanie úverov, s odbornou starostlivosťou si musel byť vedomý plnenia zákonných povinností, najmä čo sa týka náležitostí zmluvy

o spotrebiteľskom úvere. Na námietky žalovaného ohľadom dodržania povinných náležitostí existuje prekážka rozhodnutej veci, a to rozhodnutie tunajšieho súdu pod sp. zn. 10C/157/2015-26, ktoré bolo doručené žalobkyni dňa 27.01.2016. Žalobkyňa má za to, že okrem tých nedostatkov, ktoré uviedol tunajší súd v citovanom rozhodnutí, zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným v marci 2008 obsahuje, alebo neobsahuje aj iné povinné náležitosti, a to priemernú hodnotu RPMN a rovnako adresu predávajúceho (žalovaného) ako veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalovaný dlhodobo ignoroval plnenie zákonných povinností, ktoré napokon viedli aj k tomu, že v predmetnom konaní 10C/157/2015 neuspel so žalobou o zaplatenie. Z pohľadu subjektívnej lehoty, kedy sa žalobkyňa dozvedela o obohatení žalobcu je z nášho pohľadu daný deň, kedy prevzala citované súdne rozhodnutie, a to deň 27.01.2016. Vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré nasvedčujú tomu, že žalovaný vedel, že nepostupuje s odbornou starostlivosťou, odkazujeme na naše vyjadrenie k odporu datované 09.11.2016 a rovnako aj na naše vyjadrenie zo dňa 22.01.2017 s tým, že nepostupovanie s odbornou starostlivosťou možno jednoznačne kvalifikovať ako nekalú obchodnú praktiku, ktorú žalovaný uplatnil nielen voči žalobkyni ale aj voči mnohým iným spotrebiteľom, čo je možné určiť z rozhodovacej praxe tunajšieho súdu alebo iných súdov Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o určenie okamihu subjektívnej lehoty pri premlčaní, jej začiatok je viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Predpokladaná vedomosť nie je pre začatie plynutia subjektívnej lehoty rozhodná. Ustálená judikatúra súdov Slovenskej republiky jednoznačne konštatuje, že pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná vedomosť, nie je rozhodujúce, kedy sa oprávnený mohol dozvedieť hoci aj pri vynaloženej potrebnej starostlivosti o tejto skutočnosti. Ide o citáciu rozhodnutia NSSR sp. zn. 2 CZ35/77 s tým, že z inej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky za takýto okamih je napr. aj považované, kedy sa spotrebiteľ obráti na advokáta a po porade s ním mu je ozrejmene, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/90/2015. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 31.07.2018, sp. zn. 24Co/141/2017, z ktorého by sme vo vzťahu k uvedenému citovali § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozlišuje objektívnu premlčaciu dobu trojročnú, a ak ide o úmyselné obohatenie ustanovuje 10 ročnú premlčaciu dobu. Tu odvolací súd uviedol, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná, nakoľko žalovaný vedel, že neuvedením v danom prípade výšky úrokov z úverov a poplatkov priamo v úverovej zmluve nastane zákonom predpokladaná sankcia, tzn. veriteľ nebude môcť od dlžníka žiadať úrok a ani iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou úrokovou sankciou uzrozmeneý, ide o tzv. nepriamy úmysel. Máme za to, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalovanej, výška obohatenia zodpovedá tomu, aký je rozdiel medzi skutočne poskytnutými peňažnými prostriedkami a úhradami žalobkyne v prospech žalobcu s tým, že ak k poskytnutiu úveru prišlo v r. 2008, k jednotlivým úhradám aj v zmysle predloženého prehľadu platieb (karty klienta) prichádzalo postupne s tým, že posledná úhrada bola vykonaná 20.04.2011, z pohľadu objektívnej premlčacej doby nemohlo nastať premlčanie nároku žalobkyne. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania má za to, že žalovaná v rámci svojich procesných povinností ako strana sporu mala okrem jej vznesenia uviesť relevantné skutkové okolnosti a označiť a predložiť súdu dôkazy na ich preukázanie. Nie je za súčasnej právnej úpravy úlohou súdu skúmať a dokazovať tvrdenia strany sporu a tým nahrádzať jej pasivitu v konaní. Medzi stranami sporu nie je sporné koľko prostriedkov žalobkyňa zaplatila, aká bola výška úveru, kedy bol úver poskytnutý a kedy jednotlivými splátkami bol žalobkyňou platený. Právny zástupca žalobcu na záver uviedol, že na podanej žalobe žalobkyňa trvá v celom rozsahu. K dobrým mravom a žalovaným uplatnenej námietke premlčania uviedol, že v rámci pravidiel spoločnosti každý očakáva, že druhá zmluvná strana sa bude správať v súlade so zákonom a povinnosťami, ktoré jej plynú zo zákona. Je nepochybné a tunajšiemu súdu z rozhodovacej činnosti nepochybné známe, že žalovaný 18 rokov podniká v oblasti poskytovania úverov, preto je nemysliteľné, aby v rámci svojej základnej podnikateľskej činnosti, a to je poskytovanie úverov, nepoznal a nevedel náležite aplikovať zákonné ustanovenia, v danom prípade ustanovenia zákona o úveroch. Je preto zarážajúce, ak žalovaný vedie voči druhej zmluvnej strane spor o zaplatenie, tento spor prehrá a následne v spore, v ktorom si druhá zmluvná strana uplatňuje oprávnený nárok spochybňuje v prvom rade právoplatné rozhodnutie súdu a v druhom rade sa chce brániť námietkou premlčania. Má za to, že z okolností známych z tohto súdneho sporu, z veci vedenej pod sp. zn. 10C/157/2015 môžeme dôvodiť, že žalovaný bez vynaloženia odbornej starostlivosti poskytol úver podľa nášho názoru zámerne tak, aby žalobkyňa nemala možnosť náležite v danom čase posúdiť podmienky, za ktorých bol tento úver poskytnutý, zámerne uviedol žalovaný v návrhu zmluvy zavádzajúce náležitosti a neuviedol zákonom vyžadované náležitosti a následne s plným vedomím prijímal plnenia, s plným vedomím vyzýval na zaplatenie omeškaných splátok, a to už v momente, kedy rozsah plnenia vykonaných žalobkyňou presiahol sumu

poskytnutého úveru, čoho dôkazom je aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Vyzýval žalobkyňu na úhradu, využíval nedovolené obchodné praktiky, napokon podal aj žalobu na súd, s plným vedomím, že nárok, ktorý si v tomto súdnom konaní uplatňuje, mu nepatrí. Nie je slušné, aby sa subjekt desiatky rokov ignorujúci zákonné povinnosti bránil námietkou premlčania, ktorá podľa názoru žalobkyne nie je dôvodná, nakoľko žalovaný sa obohatil úmyselne. Z pohľadu subjektívnej premlčacej lehoty zdôraznil, že súd vo veci 10C/157/2015 zamietol žalobu žalovaného, v danej veci vyhlásil rozsudok, a to bez nariadenia pojednávania a preto prvým okamihom a momentom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov a že sa žalovaný na jej úkor obohatil dňom jej prevzatia. Následne podnikla všetky kroky k tomu, aby si nárok voči žalovanému uplatnila. Tento výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia ignoroval, žiadnym spôsobom neodpovedal a preto sa žalobkyňa obrátila na tunajší súd.

6. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

7. Podľa § 291 ods. 3 CSP, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 sa nepoužije.

8. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

9. Podľa § 296 CSP, spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

10. Súd opätovne v zmysle uznesenia odvolacieho súdu vykonal dokazovanie so sústredením sa na dôvodnosť uplatnenej námietky premlčania a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 10C/157/2015 súd zistil, že v uvedenom konaní sa žalovaná ako veriteľ domáhala od žalobkyne ako dlžníka zaplataenia istiny vo výške 368,86 eura spolu s príslušenstvom. V uvedenom konaní bolo rozhodnuté vo veci samej rozsudkom č. k. 10C/157/2015-26 zo dňa 14.01.2016, ktorým bola žaloba zamietnutá, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 12.02.2016. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo považovanie úveru za bezúročný a bez poplatkov s tým, že žalovaná (tu žalobkyňa) bola povinná splatiť len sumu čerpaného úveru vo výške 3 053,84 eura, pričom zaplatila viac.

12. Zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalovaná ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 14.03.2008 zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyňi revolvingový úver vo výške úverového limitu 3 053,84 eura.

13. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

14. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

15. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 499 OBZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

17. Podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru.

18. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

19. Z gramatického výkladu tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zmyslom tohto ustanovenia, a to bol aj zámer zákonodarcu, je, aby z rozpisu splátok bolo jednoznačné, koľko činí splátka istiny, koľko splátka úrokov a koľko splátka poplatkov.

20. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

21. Podľa 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. Podľa § 100 ods. 1 a 2 veta prvá OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. (1) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. (2)

24. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

25. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

26. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

27. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

28. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaná ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníka dňa 14.03.2008 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, že žalobkyňa bola vyplatená zo strany žalovanej titulom revolvingového úveru celkom suma 3 053,84 eura, že žalobkyňa zaplatila žalovanej celkom sumu 6 270,62 eura, a že medzi stranami sporu prebiehalo na tunajšom súde konanie pod sp. zn. 10C/157/2015, ktoré je právoplatne skončené. V konaní sa žalobkyňa domáha vydania preplatku vo výške 3 216,78 eura od žalovanej, a to s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 10C/157/2015-26, s odôvodnením, že o túto sumu úver preplatila a žalovaná sa o túto sumu obohatila. V konaní bol sporným úmysel žalovanej bezdôvodne sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere obohatiť, ako aj včasnosť podania žaloby v súvislosti so vznesením námietky premlčania nároku zo strany žalovanej.

29. Pokiaľ ide o preukázanie samotného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že úver, ktorý bol žalobkyne od žalovanej poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.03.2008, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere postráda náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g), i) ZoSÚ, keďže v zmluve chýbajú výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z ktorého dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje v zmysle § 4 ods. 3 posledná veta ZoSÚ (v znení účinnom

v čase uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov, a preto tú sumu, ktorú žalobkyňa navyše zaplatila, žalovaná by bola povinná jej vydať. V konaní však žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobkyne, vzhľadom k uvedenému a k uzneseniu odvolacieho súdu, bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

30. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

31. V konaní sa uplatňuje nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mala žalobkyňa úver preplatiť, a tak poskytnúť žalovanej finančné prostriedky, na ktoré táto nemala nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ.

32. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“

33. V priebehu konania žalobkyňa uviedla, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej, sa dozvedela z 27.01.2016, kde súd v odôvodnení konštatoval, že predmetná zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Nakoľko žalovaná nepreukázala, že by sa žalobkyňa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, preukázateľne dozvedela už skôr, dospel súd k záveru, že najskôr dňa 27.01.2016, odkedy sa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil, žalobkyňa zistila, že sa žalovaná na jej úkor bezdôvodne obohatila a odvtedy začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní sp. zn. 16C/113/2016 bola podaná na súde dňa 18.04.2016, bola podaná v rámci dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby.

34. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojiročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobkyňa ako dlžník zaplatila viac, ako len vrátila prijaté plnenie istiny úveru. Námietka premlčania vznesená žalovanou potom s poukazom na trojiročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaná mala získať bezdôvodné obohatenie) bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná viac ako tri roky po uhradení poslednej sumy zo strany žalovanej vo výške 184,43 eura dňa 20.04.2011, keďže bola podaná dňa 18.04.2016.

35. Súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jej úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanej poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné, zároveň súd poukazuje na to, že na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovila žalovaná, ktorá dlhodobo a legálne vystupuje z pozície poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že chcela poskytnúť peniaze s tým, aby sa jej tieto peniaze vrátili aj zo ziskom, ktorý zisk predstavovali poplatky a úroky za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná sa nemohla chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jej podnikateľskej

činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovanej ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2008, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaná ako veriteľ očakávala zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jej úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať späťne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“ Ak žalobkyňa poukazovala na praktiky žalovanej, že opätovne vyzýva spotrebiteľov na zaplatenie sumy, o ktorej bolo rozhodnuté, že na ňu nemá nárok, či opätovne uplatní nárok na rozhodcovskom súde, uvedené bolo konštatované len všeobecne, ale najmä všetky platby, ktoré žalobkyňa na zmluvu urobila, sú datované ešte pred rozhodnutím súdu vo veci sp. zn. 10C/157/2015, a teda po uvedenom rozhodnutí súdu už na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie nevzniklo. Ďalej súd dáva do pozornosti, že úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie nie je možné odôvodniť rozhodnutiami súdov v iných veciach, v ktorých súdy neposudzovali právny vzťah strán sporu z tohto konania (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/746/2015 zo dňa 01.10.2015). Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že absenciu zákonom požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, čím dal žalobkyni ako spotrebiteľovi účinný nástroj na to, aby sa v zákonom stanovenej premlčacej dobe bránila voči popísaným postupom žalovanej ako poskytovateľa úveru (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016).

36. Keďže žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

37. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobkyne na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovanou za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Zároveň nie je možné akceptovať argumentáciu žalovanej, že uplatnenie námietky premlčania žalovanou je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka. Súd má za to, že zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenia námietky premlčania nie je možné považovať za formálne zamietnutie žaloby, nakoľko ide o akceptáciu uplatnenia práva, ktoré zákon predpokladá.

38. Súd pritom odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.“ Súd nenašiel žiaden výnimočný dôvod, pre ktorý by malo byť vznesenie námietky premlčania žalovanou odporujúce dobrým mravom.

39. Keďže žalobkyňa podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 18.04.2016, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň žalovaná vzniesla námietku premlčania, na ktorú nebolo možné neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť.

40. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

41. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

43. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

44. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobkyni na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku.

45. Podľa § 396 ods. 1,3 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie(1). Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.(3)

46. Podľa § 453 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

47. O trovách odvolacieho konania vo veci odvolania žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16.02.2017 č. k. 16C/113/2016-40 vo vyhovujúcej časti súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, a to v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná v celom rozsahu, keďže odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

48. Civilné sporové konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti strany sporu za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 255 CSP. Aj v prípade plného úspechu niektorej zo strán však musí súd skúmať, či nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Uplatnenie tohto ustanovenia je možné len z výnimočných dôvodov, ktorá výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP však v konaní žalobkyňou neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci, dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

49. V súlade s vyššie uvedeným súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m/).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti

ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.